

„De skal have Tak for Deres Interesse, Fru Kolding; men —.“

„Jeg vil sige Dem, Fru Abildgaard, jeg var som ung Pige saa ødelagt af Nervøsitet, at jeg ofte var mere død end levende. Min Viljekraft var fuldstændig nedbrudt, og jeg følte mig grænseløs ulykkelig. Ved et rent Tilfælde hørte jeg saa om det Wellerske System. Og her ser De Resultatet. Jeg har fire sunde og raske Børn og veed ikke, hvad Sygdom er.“

„Ja, det maa være dejligt for Dem, Fru Kolding, — men jeg har saa ondt af Deres Mand, der staar og venter. Derfor Farvell! Vi ses jo nok.“

Hun forlod den lille, korthalsede Dame med en Følelse af dybt Ubehag. Hun var ikke i Tvivl om Karakteren af denne Wellerske Bevægelse, der greb uhyggeligt om sig i alle Samfundskreise. Den maatte være en Slags hypnotisk Besættelse. Den forplantede sig som ved Smitte og endte med at gøre Folk gale.

I forøget Uro skyndte hun sig hjem. Da hun var kommen indenfor Gitterlaagen, standsede hun pludselig og tog sig til Hjertet. Oppe fra Villaen lød Klaverspil. Det var Jytte.

Hvad betød det? ... Hun blev staaende forvirret. Havde Kærligheden sejret? Eller var alt forbi? Var Jytte atter flygtet for sig selv ind i Musikens Elverland? Disse Triller og Løb skar i Øret som Lærkekvidder over en aaben Grav.

Jytte rejste sig fra Klaveret, da Moderen kom ind, og saae spændt paa hende.